

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 49.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 6. December 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kniplinger.

Berliner-Roman af Poul Lindan.

Cammermeyers Forlag. 521 S.

Kniplinger er en bindstærk Bog, men tillige en Bog, der spænder Interessen fra den første Side til den sidste. Kompositionen er glimrende, Karaktererne skildrede med en psykologisk Sans, som griber og tvinger Læseren til at følge med, til at interessere sig for disse levendegjorte Personer, som var det intime Bekendte, hvis Skæbne vi følger med Sympati, med Angest og Spænding, alt som Konsekvenserne udvikler sig af det sælsomme Sværmeri for Kniplinger, der som en skæbnesvanger Maui, en abnorm Sjælstilstand hos den smukke Grevinde Juliene von Iseneck udøver en underlig Magt og som desværre ødelægger saa vel hendes eget som andre gode Menneskers Liv, hvorved en gammel overtroisk Spaadom faar ny Næring.

I korte Træk vil vi antyde Hovedindholdet uden derfor at gaa for dybt, da det jo paa vor knappe Plads vil være en Umulighed.

Det er nærmest Kniplingerne, hvorefter Bogen har faaet Navn, vi vil dvæle ved og stærkt betone, at enhver Kvinde tager sig vel iagt for at henfalde til et saa sygeligt Sværmeri for Pynt i hvilken som helst Form, af denne Bog vil de kunne se, hvorledes et slikt Sværmeri kan bringe en god og ædel Kvinde til Falskhed og Utroskab og omsider ved Tabet af den døde Skat til uheldbrede Vanvid, medens den uheldsvangre Knipling i sit Væv omslynger og indhyller i sine fine, stærke Traade Mænd, der ikke, hvormeget de end spræller, kan komme løs, men som Hensynet til en Kvindes Ære driver til at gøre Mened. Og Traadene snævrer stærkere,

Ærens Love byder disse Mænd at slaas, og den ubønhørlige Konsekvens af en ubesindig Handling, en Handling af dem, som Tusinder og atter Tusinder begaar uden saa meget som at blinke med Øjet, lader den unge Fyrste ligge død med en Kugle i Hjertet, medens den gamle gaar hjem til sit ensomme Hus, hvor den mennesky, sindssvage Hustru sidder i en Krog med sit Kniplebrædt og synger det gamle franske Vers om Lamorol-Kniplingen, der indeholder den Spaadom, som nu atter var gaaet i Opfyldelse.

For saa vidt er Hovedhandlingen en Tragedie, men ved Siden heraf og paa det nøjeste forbunden dermed lærer vi at kende Berliner-Forbrydere og Svindlere, Mænd og Kvinder, fornemme af adelig Herkomst og Gadens Proletarier. Vi ser Smudspressens Magt, men opnaar tillige at se Skurkene og Svindlerne, der har benyttet den til Pengeafpresning, og da det ikke lykkedes, saa til at fremkalde Skandalen, almindelig foragtede, ja, foragtede i den Grad, at en Vært ikke af Hensyn til sine Gæster vover at servere for dem. Vi træffer paa fortrinlige Typer af Folkets Midte, en Tyv af Profession og hans Kæreste, for hvem han ofrer alt, men hvorledes hun saa med den Kvinden egne Smidighed forstaar at tilegne sig Dannelsen og først i Besiddelse af denne tilegner sig og nyder Forbrydelsens Frugter, uden at skænke Kæresten i Tugthuset en Tanke. Hun absenterer sig ogsaa i god Tid, saa hun ikke atter kan blive draget med ind i den ulykkelige Proces.

I det hele taget maa det siges, at det er en Bog, hvor menneskelige Følelser og Tanker kommer til deres Ret, og hvor det gaar til som i selve Livet. Retfærdigheden sker ikke Fyldest, de onde bliver ikke straffede, og de gode ikke belønnede. Med beundringsværdig Smidighed, i et smukt og velklingende Sprog og en knap Stil er her

skildret nogle *Menneskers* Liv, og det er altid interessant at læse om selve Livet, som det leves for vore Øjne, selv om der nu og da kan være stærkere Bølgeslag, end vi er vant til at se.

Vi kan anbefale „*Kniplinger*“ som en underholdende og læseværdig Bog, der paa ingen Maade staar tilbage for sine Forælgere som „*Lolo*“, „*Fattige Piger*“ m. fl., der allerede for Aaringer tilbage har gjort *Poul Lindaus* Navn kendt og afholdt ogsaa i Danmark. H.

Folketingsmand C. Berg.

Det er ikke blot frisindede Mænd i Danmark, der i disse Dage sørger over C. Bergs Død; der er ogsaa Tusinder af Kvinder Landet over, som smerteligt vil føle Tabet.

Hvor mange Kvinder vil ikke kunne fortælle, at det er Berg, der har vakt deres Interesse for de politiske Spørgsmaal. Ingen Folketaler har som han revet den danske Landbokvinde med sig, eller som han sat Sindene i Bevægelse og tvunget Kvinderne til at føle Ansvar paa en Valgdag; thi han havde Øje for Kvindernes Indflydelse, om han end saa paa Familjelivet med patriarkalske Øjne.

Og Kvinderne sympathiserede med Berg, de skattede netop det hos ham, at der altid var Hjertelighed i hans Tale. Taleren, Politiker, var ikke en, og Personen en anden, han talte kun, hvad han følte. Netop derfor kom ofte de voldsomme, stærke Ord, naar Hjertets oprørske Bølger brusede; men Sandhed og Ærlighed var der i det alt sammen. Og Stødet til den politiske Bevægelse blandt Bønderne, som væsenlig er givet af Berg, vil fortsættes, ogsaa blandt Kvinderne, til en Udvikling langt ud over, hvad Berg har tænkt. Og naar om nogle Aar den sindige danske Bondekone selv gaar til Valg og lægger sin Stemme i den rette